

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obo/15/2015
Identifikačné číslo spisu:	6005201478
Dátum vydania rozhodnutia:	27.04.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Veselá Zemaníková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:6005201478.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: Ing. Mikuláš Takáč, so sídlom Timravy 23, 036 01 Martin, správca konkurznej podstaty úpadcu Agrodružstvo Želovce, družstvo „v konkurze“, so sídlom Krtíšska cesta 295, 991 06 Želovce, IČO: 36 036 412, právne zast. advokátom JUDr. Miroslav Salini, so sídlom Priehradka 20, 036 01 Martin, proti odporcovi: Ing. D. N., nar. XX. K. XXXX, bytom P., právne zast. advokátom JUDr. Katarína Suchoňová, so sídlom Skuteckého 12, 974 01 Banská Bystrica, o neúčinnosť právnych úkonov, o zaplatenie sumy 237 240,31 eur a o vydanie nehnuteľnosti, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 35Cbi/71/05-Db-640 zo dňa 17. marca 2015, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 35Cbi/71/05-Db-640 zo dňa 17. marca 2015 v napadnutej časti z r u š u j e a v e c v r a c i a Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 35Cbi/71/05-Db-640 zo dňa 17. 03. 2015 rozhodol tak, že konanie o zaplatenie sumy 18 455,81 eur zastavil, vo zvyšku návrh zamietol, o trovách konania rozhodol tak, že o nich rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia a navrhovateľovi vrátil zvyšnú časť zálohy súdneho poplatku na znalecké dokazovanie.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ návrhom doručeným krajskému súdu 08. 06. 2005, zmeneným dňa 20. 11. 2014 a následne dňa 30. 01. 2015 žiadal určiť, že:

- Zmluva o postúpení pohľadávky uzavretá medzi úpadcom a odporcom dňa 10. 12. 2003, predmetom ktorej bol prevod pohľadávok úpadcu voči spoločnosti AGROVINO Čebovce, a. s. v celkovej výške 196 942,94 eur je voči konkurzným veriteľom neúčinná,
- Zmluva o zabezpečovacom prevode práva k nehnuteľnosti (ďalej len „Zmluva o zabezpečení“) uzavretá medzi úpadcom a odporcom dňa 18. 12. 2002, predmetom ktorej je zabezpečenie splnenia záväzku zo strany dlžníka Agrodružstvo Želovce, družstvo voči odporcovi vo výške 13 782 102,- Sk k nehnuteľnostiam uvedených v odôvodnení rozhodnutia je voči konkurzným veriteľom právne neúčinná,
- žiadal uložiť odporcovi povinnosť vrátiť do konkurznej podstaty nehnuteľnosti - stavby zapísané

Okresným úradom Veľký Krtíš, Odbor katastrálny na LV č. XXX (predtým na LV č. XXX) nachádzajúce sa v okrese Veľký Krtíš, Obec Záhorce, k.ú. X., a to maštal' súpisné č. XXX postavená na parcele č. XXXX, maštal' súpisné č. XXX postavená na parcele č. XXXX/X a XXXX/X a stavbu zapísanú Okresným úradom Veľký Krtíš, Odbor katastrálny na LV č. XXXX (predtým na LV č. XXXX) nachádzajúcu sa v okrese Veľký Krtíš, Obec Želovce, k.ú. X. - kravín súpisné č. XXX postavený na parcele č. XXX,

- zmenou návrhu zo dňa 20. 11. 2014 žiadal uložiť odporcovi povinnosť zaplatiť do konkurznej podstaty úpadcu peňažnú náhradu za vyššie uvedené nehnuteľnosti v sume 237 240,31 eur, ktorú zmenu súd uznesením pripustil,

- ktorú sumu na pojednávaní navrhovateľ znížil na sumu o 18 455,81 eur a v tejto časti vzal návrh na začatie konania späť,

- trval na zaplatení peňažnej náhrady vo výške 21 841,56 eur za ostatné nehnuteľnosti prevedené do vlastníctva odporcu,

- žiadal odporcovi uložiť povinnosť vrátiť do konkurznej podstaty peňažnú sumu 196 942,94 eur ako odplatu za úpadcom postúpené pohľadávky voči AGROVÍNO Čebovce a. s. na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 10. 12. 2003, ktoré nie je možné do konkurznej podstaty vrátiť, z dôvodu, že tieto úkony ukracujú uspokojovanie vymáhateľných pohľadávok konkurzných veriteľov.

-

Vykonaným dokazovaním konajúci súd dospel k záveru, že medzi účastníkmi boli uzavreté písomné dve zmluvy: Zmluva o zabezpečovacom prevode práva a Zmluva o postúpení pohľadávky, ktoré obidve boli podpísané za úpadcu podpredsedom navrhovateľa W. V., švagrom odporcu a odporcom, a že odporca bol v pracovnom pomere k úpadcovi a bol jeho členom a bol aj jeho riaditeľom. Po zrušujúcom uznesení konajúci súd vykonal dokazovanie dôkazmi citovanými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a konštatoval, že fakt, či finančné prostriedky boli odporcom poskytnuté, ako pôžička úver, platenie faktúr za tretieho nie je z hľadiska vzniku pohľadávky odporcu vo vzťahu k navrhovateľovi podstatný, nakoľko podstatné je, že finančné prostriedky boli do majetku navrhovateľa vložené, navrhovateľ ich prijatie potvrdil písomnými dokladmi a preto sa majetok navrhovateľa nesporne zväčšil. Krajský súd dospel k záveru, že odporca poskytol za navrhovateľa jeho veriteľom podľa písomných potvrdení z rokov 1999 - 2003 finančné prostriedky, ktoré mu navrhovateľ nevrátil a tak sa odporca stal veriteľom navrhovateľa.

V intenciách rozhodnutia odvolacieho súdu sa opakovane zaoberal, za akých predpokladov dochádza v zmysle ustanovenia § 15 ods. 2 ZKV k ukráteniu uspokojenia pohľadávky veriteľa v dôsledku právneho úkonu, ktorým dlžník previedol svoju vec, právo alebo inú majetkovú hodnotu, pričom vychádzal z vyššie uvedeného skutkového stavu, ktorý zistil doplneným dokazovaním a konštatoval, že v obidvoch zmluvách odporca odplatu nezaplatil, ale kúpnu cenu kompenzoval práve svojou pohľadávkou za poskytnuté finančné prostriedky, ako aj na neho postúpené pohľadávky tretích osôb, ktoré mu navrhovateľ neuhradil. S poukazom na uvedené, dospel k záveru, že ak teda odporca uzatvoril s navrhovateľom dňa 18. 12. 2002 Zmluvu o zabezpečovacom prevode práva, ktorú za navrhovateľa podpísal p. V. a v nej dohodol pre prípad nevrátenia sumy 9 944 000,- Sk, ako aj neuhradenia pohľadávky 3 838 108,- Sk, ktorú riadne získal za odplatu spolu 13 782 108,- Sk, prevod vlastníckeho práva k určeným nehnuteľnostiam, bez povinnosti úhrady ich kúpnej ceny na neho, nepostupoval protiprávne. Konštatoval, že z uznania dlhu navrhovateľom zo dňa 16. 12. 2002, že i keď termín vyplatenia dlhu bol stanovený do 01. 03. 2003, to neznamenalo, že navrhovateľ by nemohol svoj záväzok - dlžnú sumu splniť skôr a iným spôsobom. Uviedol, že podľa Zmluvy o zabezpečovacom prevode práva sa odporca stal vlastníkom nehnuteľností, ktorý za ne fakticky zaplatil kúpnu cenu tak, že mu navrhovateľ nemusel vrátiť sumy, ktoré mu dlhoval. Čo sa týka osoby pána V., konajúci súd uviedol, že i keď bol osobou blízkou odporcovi, predovšetkým bol podpredsedom úpadcu, ktorý z dôvodu, že predseda bol práceneschopný musel sám podpisovať zmluvy. Čo sa týka ceny, poukázal na ocenenie znaleckými posudkami a pokiaľ bola v zmluve o zabezpečovacom prevode dohodnutá nižšia kúpna cena, akú stanovili znalecké posudky, vyhotovené v novembri a decembri 2002, túto skutočnosť označil za takú, ktorá nemohla mať za následok, že by takto dohodnutá cena bola neprimeraná. Krajský súd dospel k záveru, že navrhovateľ, ako dlžník, dostal za predmetné nehnuteľnosti sumu zodpovedajúcu primeranú náhradu technickému stavu budov.

Zaoberal sa hmotnoprávnou podmienkou ustanovenia § 15 ods. 2 ZKV, otázkou ekvivalentnosti prevodu nehnuteľností na odporcu, otázkou ukrátenia, ako aj úmyslom odporcu ukrátiť vyššie uvedenými zmluvami ostatných veriteľov. Neúčinnosť právnych úkonov skúmal podľa § 15 ods. 4 ZKV a i keď obidve podmienky odporovateľnosti, podľa konajúceho súdu neboli splnené, uviedol, že nebola splnená ani základná podmienka o tom, že by došlo k zmenšeniu majetku uvedeným právnym úkonom a tým, ukráteniu ostatných veriteľov úpadcu.

K otázke ohľadne odporovateľnosti právneho úkonu Zmluvy o zabezpečovacom prevode skonštatoval, že ani podľa skutkovej podstaty odporovateľnosti právneho úkonu upravenej v ustanovení § 15 ods. 5 ZKV, k splneniu všetkých podmienok jeho odporovateľnosti nedošlo. Úpadca bol výlučným vlastníkom nehnuteľností, ktorým dobrovoľne zabezpečil splnenie svojich záväzkov, pričom nikto do jeho vlastníckeho práva zasahovať nemôže.

K otázke odporovateľnosti Zmluvy o postúpení uzavretej dňa 10. 12. 2003, ktorým došlo k nedôvodnému zvýhodneniu jedného z veriteľov na úkor ostatných veriteľov, konajúci súd konštatoval, že nie je viazaný právnou kvalifikáciou skutkových okolností, ktoré navrhovateľ uvádza v návrhu a preto v konaní o určenie právnej neúčinnosti musí skúmať, či právny úkon dlžníka vzhľadom na navrhovateľom tvrdené skutkové okolnosti, je tento právny úkon neúčinný z dôvodu, že ide o právny úkon, ktorým dlžník ukrátil svojich veriteľov, ako aj, či je daný úmysel dlžníka ktoréhokolvek veriteľa ukrátiť.

U Zmluvy o postúpení, podľa konajúceho súdu sa pri uzavretí Zmluvy o postúpení pohľadávky dňa 10. 12. 2003 preukazovanie úmyslu nevyžaduje, pretože išlo o právny úkon, ktorý za dlžníka podpísal podpredseda Ing. V., ktorý bol osobou blízkou odporcovi, a teda obaja boli spriaznené osoby. Konštatoval, že postúpenie pohľadávky, ktorú mal navrhovateľ voči AGROVÍNU Čebovce a. s., bolo vykonané za odplatu rovnajúcu sa 100 % výške pohľadávky, ktorú navrhovateľ odporcovi dlhoval z titulu vrátenia ním poskytnutých finančných prostriedkov, a preto takáto forma odplaty nemohla odporcu zvýhodniť. Podľa konajúceho súdu, navrhovateľ nepreukázal ukrátenie ostatných konkurzných veriteľov, keď odplata za postúpenú pohľadávku bola dohodnutá v rovnakej výške ako postúpená pohľadávka. Konštatoval, že k zmenšeniu majetku by mohlo dôjsť v súvislosti s týmto právnym úkonom len vtedy, ak by navrhovateľ na odporcu postúpil pohľadávku bezodplatne, alebo darom a teda by nezískal ekvivalentnú hodnotu do svojho majetku. Konajúci súd sa zaoberal aj skutočnosťou, že pohľadávka navrhovateľa voči AGROVÍNO Čebovce a. s., nebola uznaná, ani súdom priznaná, že bola splatná a že AGROVÍNO Čebovce a. s. ju dobrovoľne nezaplatilo a že jej vymoženie by bolo iba hypotetické. Z uvedeného dôvodu označil postup započítaním pohľadávky pre odporcu skôr nevýhodný a nie taký, ktorým došlo k zmenšeniu majetku úpadcu.

Námietku, že odporovateľným právnym úkonom nemožno vyrovnáť a teda započítať vzájomnú pohľadávku označil konajúci súd za taktiež nedôvodnú s poukazom na ustanovenie § 15 ods. 7 ZKV.

Konštatoval, že právne úkony, ktorými dlžník previedol svoju vec alebo inú majetkovú hodnotu na iného, ukracujú uspokojenie pohľadávky iných veriteľov vtedy, ak takýto prevod mal za následok zmenšenie majetku dlžníka a ak zmenšenie majetku má za následok, že veriteľ nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku dlžníka, pričom ak by tieto úkony neboli, mohol by sa za majetku dlžníka aspoň sčasti uspokojiť. Uviedol, že ukráteniu uspokojenia pohľadávky veriteľa, teda nemôže dôjsť, ak sa síce majetok dlžníka zmenší, avšak dlžník má dostatok na uspokojenie, aby mohol uspokojiť ďalších veriteľov. V prípade, že dlžníkov právny úkon nemal za následok zmenšenie majetku, pretože za prevedené veci práva a iné majetkové hodnoty dlžník získal ich obvyklú cenu, konštatoval, že k ukráteniu veriteľov, nemohlo dôjsť. Podľa záveru súdu, dlžníkov majetok sa v dôsledku prevodu práva alebo inej majetkovej hodnoty na odporcu neznižil a vzhľadom na to, že dlžník nesporne získal od odporu (ak ako to vyplýva z príjmových dokladov o prevzatí sumy 9 440 000,- Sk a 8 950 000,- Sk), skutočné finančné prostriedky, ktorých výšku navrhovateľ v konaní nepopieral. Konajúci súd označil za započítací prejav vykonaný v Zmluve postúpení pohľadávky a v Zmluve o zabezpečovacom prevode voči pohľadávke navrhovateľa, za taký úkon, v dôsledku ktorých došlo k zániku pohľadávok, nakoľko sa

tieto vzájomne stretli. Ukrátenie pohľadávky konkurzného veriteľa, podľa konajúceho súdu znamená, že dlžník urobí taký právny úkon, ktorého výsledkom je zmenšenie majetku, ktorú skutočnosť podľa konajúceho súdu navrhovateľ nepreukázal. Z dôvodu, že nebola preukázaná základná podmienka úspešnej odporovateľnosti právneho úkonu podľa § 15 ods. 1, 2 a 4 ZKV, konajúci súd návrh zamietol. Uviedol, že postúpenie pohľadávky na úpadcu a ani zápočet pohľadávky majetok družstva neovplyvnili, pretože, keby nebola uzavretá zmluva o postúpení pohľadávky a družstvo by malo naďalej túto pohľadávku v majetku, malo by naďalej aj záväzok voči p. N. z plnenia, ktoré poskytol a nič by sa na stave majetku úpadcu nezmenilo. Podľa konajúceho súdu vzájomným započítaním týchto súm, k úbytku majetku dôjsť preto nemohlo, keď navyše po vykonaní týchto úkonov zostalo navrhovateľovi dostatok majetku na uspokojenie ostatných veriteľov. Ostatné navrhované dôkazy, konajúci súd nevykonával, keďže s vecou nesúvisia. Svedočné nepriznal, nakoľko svedkovia si svedočné neuplatnili. V časti o zaplatenie 18 455,81 eur navrhovateľ zobral návrh späť a preto v tejto časti konanie zastavil.

O trovách konania rozhodol podľa § 151 ods. 3 O. s. p..

Proti tomuto rozsudku (list v spise č. 640-671) zo dňa 17. 03. 2015 v časti, ktorou bol návrh zamietnutý podal navrhovateľ odvolanie, podaním doručeným súdu 02. 04. 2015 a napadnutý rozsudok ako nesprávny v tejto časti navrhol zmeniť, alebo zrušiť a vec vrátiť na nové konanie.

Poukázal na ustanovenie § 205 O. s. p. a konštatoval, že konajúci súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne posúdil. Podľa navrhovateľa z doterajšieho dokazovania je zjavné, že úkony, ktorých neúčinnosť napáda predmetnou žalobou ukracujú uspokojenie vymáhateľných pohľadávok. Záver súdu preto žalobca kvalifikoval ako jednostranný v prospech p. N. a tvrdenie, že k zmenšeniu majetku úpadcu nedošlo považuje za nesprávne. Za sporné navrhovateľ považuje aj hodnotene o zapožičaných finančných prostriedkoch, pôžičke žalovaným s tým, že existuje dôvodné podozrenie, či odporca úpadcovi vôbec finančné prostriedky poskytol, keďže toto ani z vykonaného dokazovania a predložených dôkazov jednoznačne nie je preukázané. Podľa navrhovateľa v čase podpisovania zmluvy obidva účastníci zmluvného vzťahu museli vedieť, že týmto právnym úkonom a teda aj započítaním odplaty za postúpenú pohľadávku dochádza k zmenšeniu majetku úpadcu a tým, že aj v konkurze dôjde k ukráteniu konkurzných veriteľov, keďže 12 dní pred podaním návrhu na konkurz im musel byť stav úpadcu známy. Citoval zoznam pohľadávok konkurzných veriteľov známych pred podpisom zmluvy, ktorých uspokojenie sa dosiahlo vo výške 50 %, z čoho je zrejmé, že názor súdu, že k zmenšeniu majetku úpadcu a k ukráteniu konkurzných veriteľov nedošlo, nezodpovedá skutočnému stavu, aj keď sa to konajúci súd snažil vysvetliť z viacerých dôvodov.

K otázke povinnosti predložiť potrebné doklady navrhovateľ uviedol, že tieto predložiť nemohol, nakoľko od 10. 12. 2003 ich má odporca. Za potrebné považoval žalobca poukázať na skutočnosť, že majetok úpadcu AGRODRUŽSTVO Želovce bol od podpisania Zmluvy o postúpení pohľadávky dňa 10. 12. 2003 zmenšený o postúpené pohľadávky voči AGROVÍNO Čebovce a. s. vo výške 5 933 103,10 Sk (196 942,94 eur), čím došlo tiež k ukráteniu veriteľov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal vec podľa ustanovenia § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je právne dôvodné.

Predmetom konania je žaloba o určenie neúčinnosti právnych úkonov voči konkurzným veriteľom, a to:

- Zmluvy o postúpení pohľadávky uzavretej dňa 10. 12. 2003 medzi odporcom a úpadcom a Zmluvy, predmetom ktorej je prevod pohľadávok navrhovateľa voči spoločnosti AGROVÍNO Čebovce a. s., Čebovce v celkovej výške 5 933 103, 10 Sk a
- Zmluvy o zabezpečovanom prevode práva k nehnuteľnostiam vedených Katastrálnym úradom v J., Správa katastra Veľký Krtíš uzavretej dňa 18. 12. 2002 medzi úpadcom a odporcom, ktorej vklad bol povolený pod č. V 1507/2002 dňa 20. 12. 2002 a ide o nehnuteľnosti špecifikované v petite žaloby. Z dokladov založených v spise (č. l. 300) je zrejmé, že vo veci bol už rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 35Cbi/71/05-260 zo dňa 29. 04. 2010, ktorý bol uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obo/102/2010 zo dňa 21. 03. 2013 zrušený a vec vrátená na nové

konanie.

Z odôvodnenia zrušujúceho uznesenia jednoznačne vyplýva, že odvolací súd sa nestotožnil s konštatovaním a závermi krajského súdu v rozsudku č. k. 35Cbi/71/05-260 zo dňa 29. 04. 2010, že vzájomné započítanie pohľadávok zmluvnými stranami nebolo zo strany navrhovateľa namietané a samotné zmluvy, ktoré boli odplatné mali za následok iba zmenu štruktúry majetku úpadcu a že navrhovateľovi sa nepodarilo preukázať, že napadnutými právnymi úkonmi medzi úpadcom a odporcom boli ukrátení ostatní konkurzní veritelia, a že napadnutými právnymi úkonmi nedošlo k zmenšeniu majetku. Najvyšší súd Slovenskej republiky tieto závery v zrušujúcom rozsudku kvalifikoval ako predčasné a v novom konaní uložil Krajskému súdu v Banskej Bystrici v naznačenom smere doplniť dokazovanie a zistiť splnenie, resp. nesplnenie odporovateľnosti navrhovateľom odporovaných úkonov.

Z rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 35Cbi/71/05-Db-640 zo dňa 17. 03. 2015, ktorý je predmetom odvolania, je zrejmé, že Krajský súd v Banskej Bystrici sa na tridsiatich stranách zaoberal splnením predpokladov odporovateľnosti, na strane 19 rozhodnutia citoval, čo je jeho úlohou v novom konaní zistiť a opätovne sa podrobne zaoberal vykonávaným dokazovaním, či finančné prostriedky odporcom poskytnuté ako pôžička, úver, platenie faktúr za tretieho vložené boli a či sa majetok úpadcu o tieto zväčšil. Zaoberal sa uzatváraním zmlúv, ktorých neúčinnosť navrhovateľ voči konkurzným veriteľom žiadal žalobou určiť, cenou nehnuteľností, oceňovaním nehnuteľností, porovnávaním cien a zodpovedajúcou výškou náhrady za nehnuteľnosti a konštatoval, že navrhovateľ by za nehnuteľnosti získal tak ako to vyplynulo zo znaleckého dokazovania za nehnuteľnosti 10 % - 20 % z tej ceny, ktorú cenu mu formou zápočtu odporca uhradil. Zaoberal sa úmyslom ukrátiť ostatných veriteľov a dospel k záveru, že právny úkon ukracuje uspokojenie pohľadávok veriteľov len vtedy, ak dlžník a teda úpadca nezískal za prevedené veci, práva alebo iné majetkové hodnoty ich obvyklú cenu alebo inú primeranú rovnocennú náhradu poskytnutím finančných prostriedkov odporcom navrhovateľovi, z ktorých bol zabezpečovaný jeho chod a ekonomika, ktoré navrhovateľ odporcovi nevrátil a tak nemohol dlžník ukrátiť iných konkurzných veriteľov. Na základe akého právneho ustanovenia, prvostupňový súd v novom konaní dospel k tomuto právnomu záveru (z odôvodnenia na strane 24 rozhodnutia predposledný odsek) nie je zrejmé, ale je zrejmé, že prvostupňový súd pri tejto úvahe sa zaoberal ukrátením iba odporcu v podstate jedného veriteľa, ktorým by sa odporca stal v prípade, že by k právnym úkonom, ktorých určenia odporovateľnosti sa predmetnou žalobou, navrhovateľ voči ostatným konkurzným veriteľom domáha, nedošlo.

Základnou otázkou pre posúdenie správnosti napadnutého rozhodnutia je, či táto úvaha prvostupňového súdu je v súlade so zákonom o konkurze a vyrovnaní a či skutočne z dôvodov uvedených v napadnutom rozhodnutí k zmenšeniu majetku úpadcu nedošlo na úkor konkurzných veriteľov. Pri skúmaní splnenia podmienok pre vyslovenie odporovateľnosti nie je postačujúce zaoberať sa iba otázkou, či k zmenšeniu majetku a následne ukráteniu majetku úpadcu, došlo voči jednému veriteľovi, s ktorým úpadca v konkrétnom prípade, zmluvu o postúpení pohľadávok a zmluvu o zabezpečovacom prevode uzavrel. Cieľom konkurzu nie je uspokojenie jedného veriteľa, ale pomerné uspokojenie všetkých veriteľov úpadcu. Pokiaľ by dlžník mal jedného veriteľa bolo by postačujúce jeho pohľadávky uspokojovať formou exekučného konania a nie vyhlásením konkurzu na majetok úpadcu, za účelom práve pomerného uspokojovania všetkých veriteľov.

Prvostupňový súd preto jednoznačne pri posúdení neúčinnosti právnych úkonov s poukazom na zákon o konkurze a vyrovnaní, na základe vykonaného dokazovania v rozsiahlom odôvodnení rozhodnutia sa chybné zameril iba na skúmanie, či odporca úpadcovi finančné prostriedky poskytoval, akou formou a ako mu boli tieto finančné prostriedky vrátené neboli. Prvostupňový súd jednoznačne opomenul možnosť uspokojenia ostatných veriteľov úpadcu, na ktorých navrhovateľ v odvolaní poukazuje, ako aj na výšku ich pohľadávok voči úpadcovi.

Navrhovateľ v odvolaní napáda aj zistenie, že odporca finančné prostriedky úpadcovi požičiaval, platil za neho účty a dlhy voči jeho veriteľom. Odvolací súd ani v tomto smere, s tvrdením, že odporca skutočne uvedené sumy úpadcovi poskytol a poskytoval za účelom zabezpečenia jeho chodu Agrodružstva

Želovce sa nestotožňuje a dokazovanie v tomto smere považuje pre toto tvrdenie za nepostačujúce. Faktom však je, že skúmanie tejto otázky pre posúdenie dôvodnosti žaloby je bezpredmetné.

Prvostupňový súd v žalobe o určenie neúčinnosti právnych úkonov sa musí zaoberať splnením predpokladov na vyslovenie odporovateľnosti a teda aj skúmaním zmenšenia majetku úpadcu ako takého a nie voči iba jednému z potenciálnych veriteľov.

Odvolací súd zastáva jednoznačne právny názor, že právnymi úkonmi Zmluvou o postúpení pohľadávok navrhovateľa na odporcu a zmluvou o zabezpečovacom prevode, ktorých vyslovenie neúčinnosti je predmetom odvolania, došlo k zmenšeniu majetku úpadcu v prospech odporcu, na úkor ostatných veriteľov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na uvedené rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 35Cbi/71/05-Db-640 zo dňa 17. 03. 2015 v napadnutej časti podľa ustanovenia § 221 O. s. p. zrušil a vec vrátil na nové konanie. Napadnutý rozsudok je vydaný v rozpore s zákonom, ako aj v rozpore s intenciami uvedenými v zrušujúcom uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obo/102/2010 zo dňa 21. 03. 2013.

V novom konaní bude úlohou súdu prvého stupňa sa zaoberať s posúdením splnenia predpokladov neúčinnosti v zmysle zákona o konkurze a vyrovnaní v intenciách právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorým je súd nižšieho stupňa viazaný. Prvostupňový súd sa bude musieť zaoberať otázkou, či majetok, ktorého hodnota bola jednoznačne znížená postačoval na uspokojenie ostatných veriteľov, ktorých žalobca v odvolaní uvádza. Po zistení tejto skutočnosti bude možné vo veci rozhodnúť v súlade so zákonom o konkurze a vyrovnaní.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.